Valovits Tünde

Nem éri meg...

Estére járt az idő. A falu templomtornyában a harang is nyugodni tért. Krumplilángos illatát vitte a szél, a jószágok az ólban, a cirokseprűk a sarokban szunnyadtak. A csendes főutcán csak egy cirmos cica szemlélődött. A kocsma kerítésére kuporodva épp a talpát nyalogatta, amikor Imre megjelent. A biztonság kedvéért felült, hogy ugrásra készen nézze az öltönyös férfit, aki kitartóan tántorgott a kocsma felé.

Kíváncsian figyelte, ahogy Imre elképesztő igyekezettel koncentrál, hogy ne tapossa le az árokpart tátikáit, hogy néha megtorpan, hogy megigazítsa a nadrágjából kilógó ingét. A kezében szorongatott, pálinkát sejtető üveg miatt azonban nem sikerült neki.

– Hogy a macska rúgja meg... – dohogott magában, miközben félkézzel rángatta a nadrágját, aztán észrevette a kerítésen felcsillanó szempárt, ezért a magasba emelte az üveget és odaszólt neki. – Egészségedre!

A macska felismerte a hangját, és mint egy hívószóra, azonnal a lábai közt termett. Nem kellett volna. Imre az első rossz mozdulat után arccal a sárban találta magát. Kínjában nagyot böfögött, majd a sárba köpött.

– Ostoba macska! Nem éri meg jónak lenni... – förmedt rá a négylábúra.

A macska az esés láttán farkát a magasba emelve eliszkolt a templomkert irányába. Imre néhány pillanatig még farkasszemet nézett a pocsolyával, aztán hanyagul letörölte az arcáról a sarat, felkászálódott, és a kocsma portáján átlavírozva meglepő magabiztossággal benyitott a füstös helyiségbe.

– Adjon az Isten nyugodalmas estét! – kiáltotta magasba tartva az üvegét, de senki nem felelt.

Hárman voltak a falu ivójában. István, a műlábú traktoros, aki az ablak melletti asztalnál kimérten cigarettázott, Jónás, a tehenész, aki a pultnál iszogatott, és Bori, a pultos, aki a pap eltitkolt lányaként máshol nem kapott munkát.

– Mi a franc ütött belétek? – kérdezte Imre sértődötten, miközben a pulthoz tántorgott.

István, mintha nem is hallotta volna a kérdést, dühösen elnyomta a cigarettáját, és az utolsó füstöt kifújva megvetően elhúzta a száját. Aztán jelentőségteljesen az asztal alá nyúlt, lecsatolta a műlábát, és minden dühét beleadva Imréhez vágta. Imre nem számított a morbid kitörésre, ezért kínjában elnevette magát. Gúnyosan István felé emelte az üvegét,

koccintást imitált, majd benyakalta a pálinkáját, és inkább Jónás felé fordult.

– Kurva falu... A pletyka hamarabb ideért, mint én... – csapta az üres üveget a pultra, majd megköszörülte a torkát, és számonkérőn Jónásnak szegezte a kérdést. – Te tudod, mit keres a traktor a kocsma előtt?

Jónás válasz helyett szikrát hányó szemekkel kiitta a sörét, majd az üres korsót a pultra csapva intett Borinak, hogy töltse meg újra.

– Borikám, ne adj neki! – hajolt Imre a pultoslány felé. - Aki nem fogadja a kocsmáros köszönését, annak ital se jár.

Bori, mintha süket lenne, először csípőre tette a kezét, majd bosszúsan nagyot fújtatva csak azért is megfogta az üres korsót, és sört csapolt belé.

– Mi az Úristen van veletek!? – üvöltötte Imre torkaszakadtából. – Tudtátok, hogy egyszer vége lesz, hát most itt van az egyszer! Viszik a kocsmát... Pedig nem magamnak loptam.

De hiába szólt hozzájuk, szóra sem méltatták. Csak dühösebbek lettek. István az asztalra csapott, Jónás egyre hangosabban verte a csizmáját a padlóhoz, Bori pedig egyre idegesebben súrolta az amúgy patyolattiszta pultot.

– Adtam volna oda a legelőt a kocsma helyett? Akkor hova vinnéd a teheneket, Jónáskám? Hogy ott rohadna meg az összes állami ellenőr, ahol van! Vagy mentem volna börtönbe, sikkasztásért? – siránkozott Imre, de a többiek továbbra is némák maradtak.

– Kellett nektek polgármester... – folytatta. – Maradtam volna inkább kocsmáros... De nem! Én sikkasztottam, hogy te a kerekesszékedből traktorra ülj, hogy te marhákat vehess, te meg, hogy nő létedre, ne a trágyát lapátold! Most meg ellenem fordultok, ahelyett, hogy örülnétek, hogy egy korrupt fehéringesbe botlottam...

A kocsmában továbbra is keserű csend honolt, és Imre sejtette, hogy a barátai végleg elfordultak tőle. István az asztalra dobta a traktor kulcsát, majd Jónásra nézett, és magához intette. Jónás az ölébe kapta Istvánt, majd sokat mondóan Bori felé fordult. Bori azonnal levette a kötényét, és a pultra dobta, aztán köszönés nélkül távoztak.

– Nem éri meg... – motyogta Imre, de már csak magának, és a pultra roskadva az alkohol mámorába zuhant.